

vi selvfølgelig ogsaa holde. Jeg husker godt, at der i Overgangstiden kom nogle Tyskere til Danmark for at undersøge, hvorledes de sociale Forhold var, og at Tyskerne syntes, at det meste af det, de havde i Tyskland, var bedre end det, de havde her, men med Hensyn til Behandlingen af de gamle stod Danmark højere end Tyskland. Det er en stor Ros for et Samfund, at man er god mod sine gamle, men jeg kan ikke indrømme overfor det ærede Medlem Hr. Rode, at den her foreslaaede Lov ikke er lige saa god ved de gamle som den gældende, jeg føler mig fuldkommen overbevist om, at den, som den vil virke i de sønderjydske Landsdele, vil virke til Fordel for de gamle. Det er jo ogsaa saaledes, at der i Lovforslagets første Paragraf gives Adgang til at yde Alderdomsunderstøttelse allerede fra det fyldte 60de Aar til dem, der trænger dertil.

Rode: Det er vel bekendt, at denne Lov i forskellige af Landets Kommuner vil byde de gamle bedre Kaar, end de hidtil har haft, medens den muligvis i andre vil byde dem ringere Kaar. Men een Ting er sikker, nemlig at denne Lov vil byde de gamle mellem 60 og 65 Aar ringere Kaar end hidtil. Derfor forekommer det mig, at det ærede Medlem Hr. Anders Lebeck, hvis han havde husket, hvad man har sagt nede i Sønderjylland før Afstemningen, maatte have ydet os en Støtte til at tilvejebringe en passende Overgang fra de 60 Aar til de 65 Aar, saa at de, der var omkring 50 Aar gamle den Dag, da de stemte ja for Danmark, ogsaa havde faaet, hvad man den Gang i Bladene — dette er hentet fra „Dannevirke“ — lovede: Alderdomsunderstøttelse sikret, naar de naaede de 60 Aar.

Indenrigsministeren (Kragh): Man naar under denne Forhandling citeret en Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Refsnæuge gaaende ud paa, at for at erhverve Ret i Henhold til denne Lov stilledes der kun et eneste Krav, nemlig dette, at man opnaaede en vis Alder. Dette er ikke ganske rigtigt. Der er foruden Kravet om en vis Alder ogsaa stillet Kravet om, at den vedkommende skal have ført en næderlig Vandel og skal have været i Stand til at forsørge sig og sine, med andre Ord, at han skal have været en nyttig Samfundsborger. Det Krav er stillet, og det er det, der berettiger den

vedkommende til at faa den Støtte i Alderdommen, som gennem det foreliggende Forslag ydes ham.

Det ærede Medlem Hr. Vesterager var inde paa en Paastand om, at Tjenestemændene her i Landet altid havde givet et Bidrag til deres Pension. Jeg tillod mig i en Afbrydelse overfor det ærede Medlem at benægte dette. Det ærede Medlem forveksler her de Ydelser, som Tjenestemændene her i Landet tidligere har givet til deres Enkers Pensionering, med Ydelser til egen Pension, idet det ærede Medlem ikke maa glemme, at Forsørgerprincippet har der tidligere i Statstjenestemandslønningslovgivningen overhovedet ikke været taget noget Hensyn til, og det Hensyn, der under den Lovgivning, vi har i Øjeblikket, tages dertil, er jo ogsaa et minimalt.

Jeg glæder mig igen over, at det ærede Medlem Hr. Rode saa varmt tager de Principper, paa hvilke dette Lovforslag er bygget, i Forsvar og paa en saa glødende Maade hævder disse Princippers Berettigelse og det glædelige i, at de nu kan gennemføres. Kun er det ganske underligt, at det ærede Medlem derefter maa slaa koldt Vand i eget Blod og erklære, at netop dette, at han ikke kan opnaa en ganske bestemt Overgangstilstand, som han har foreslaaet, maa gøre, at han maa modsætte sig det hele. Thi naar det ærede Medlem siger, at ikke en Gang de allerringest stillede 60-aarige har nogen Ret efter dette Lovforslag, maa det ærede Medlem have glemmt, at der i § 1 udtrykkelig staar, at hvor særlige Omstændigheder taler derfor, kan en Person, som er fyldt 60 Aar, opnaa Aldersrente med Indenrigsministerens Samtykke, som om vedkommende var 65 Aar. Dermed er der for de allerringest stillede aabnet Vej frem til at faa den Rente, som det ærede Medlem kræver. Det ærede Medlem maa heller ikke glemme, at det statistiske Materiale, som for nylig er Rigsdagen forelagt, viser, at det er et forholdsvis ringe Antal, som begærer Alderdomsunderstøttelse ved 60 Aars Alderen; saa vidt jeg erindrer, er det ikke mere end 24 pCt., som begærer Alderdomsunderstøttelse i Alderen mellem 60 og 65 Aar, og det er dog ganske mærkværdigt at bygge sin Modstand imod et Lovforslag, som man i øvrigt finder i Hovedsagen tilfredsstillende, og som man erklærer betyder principielt saa vigtige Fremskridt, som det ærede Medlem har erklæret, at det foreliggende Lovforslag gør, paa et enkelt, i Virkeligheden hvad Antallet af Rente-